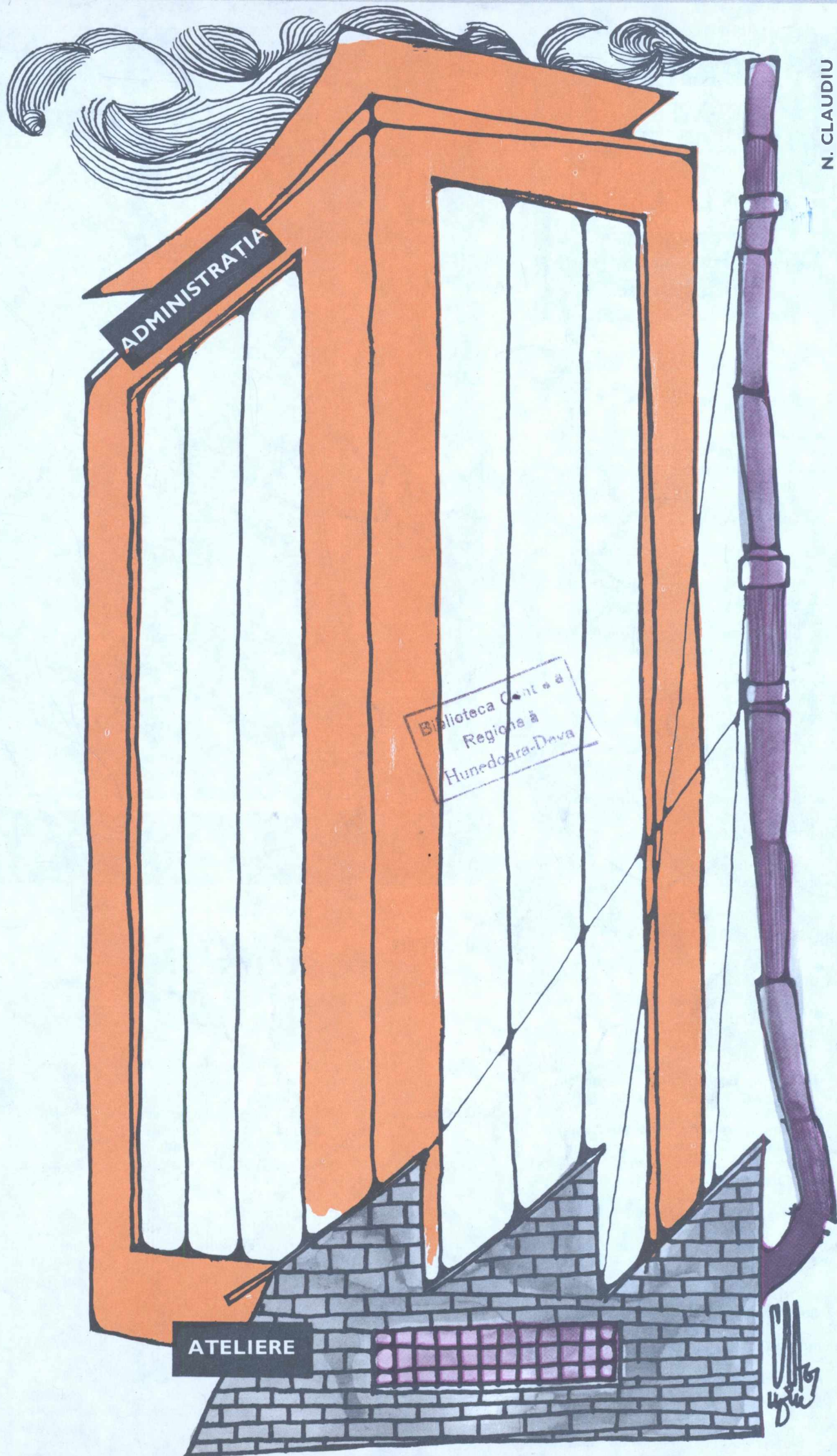

URZIC

ANUL XIX • Nr. 9
15 M A I 1967
16 PAGINI • 1,50 LEI

SPICUIRI DINTR-UN RAPORT: «...O dată cu construirea unui nou local pentru administrație, atelierul a fost ridicat la același nivel».

N. CLAUDIU

OAMENI,
PLANTE
ȘI
ANIMALE

Din însemnările
unui pitic

● Mare scofală că, oamenii, sint înalți cit prăjinile de rufe. Totul e să fii tu mai presus decit ei, chiar dacă ești numai cit un scăunel de lustragiu.

● Uite-așa, mici și bărboși cum sintem, am avut totdeauna succes la femei. Ca dovadă, Albă-ca-Zăpada, care — toată viața — a fost topită după noi.

● Toate poveștile cu pitici, au... barbă.

● Avem și noi, piticii, scriitorii noștri care nu vor să înțeleagă că — oricum ar aduce-o din condei — tot nu pot să ajungă mai mari decit sint.

● La recrutare, oamenii se măsoară cu cotul și, piticii, cu tarta-cotul.

● Deși nu sintem mai mari decit ei, noi ne-am lăsat barbă, numai de dragul copiilor. Ca să le punem cioc.

● Oamenii au pe ticăloșii lor. Ei și? Parcă noi n-avem piticăloșii noștri?

● Într-o zi, m-a insultat un uriaș. Și i-am dat două palme peste gură de i-am rupt pantalonii la genunchi.

● Cînd omul e «la înălțime» nu se măsoară cu metrul. Dar nici cu temeneaua.

● Noi purtăm scufă roșie în semn de doliu pentru «Scufița roșie» mincată de lup.

● Cînd știi că spui adevărul, chiar pitic, să nu taci chitic.

● De cînd scriitorii au născocit — pe contul nostru — atîtea povești, ne-am făcut de basm.

● Copilăria fără pitici ar fi ca un borcan cu murături fără scufele roșii ale gogoșarilor.

● Recunosc că — în tinerețe — am iubit pe «Frumoasa adormită din pădure», dar m-am tîmăduit repede, fiindcă oricît ar fi fost de frumoasă, era prea adormită.

● Lumea se împarte în două: În pitici și în copii. Plus cîțiva misiți care umblă cu vorbe printre noi ca să încaseze drepturi de autor.

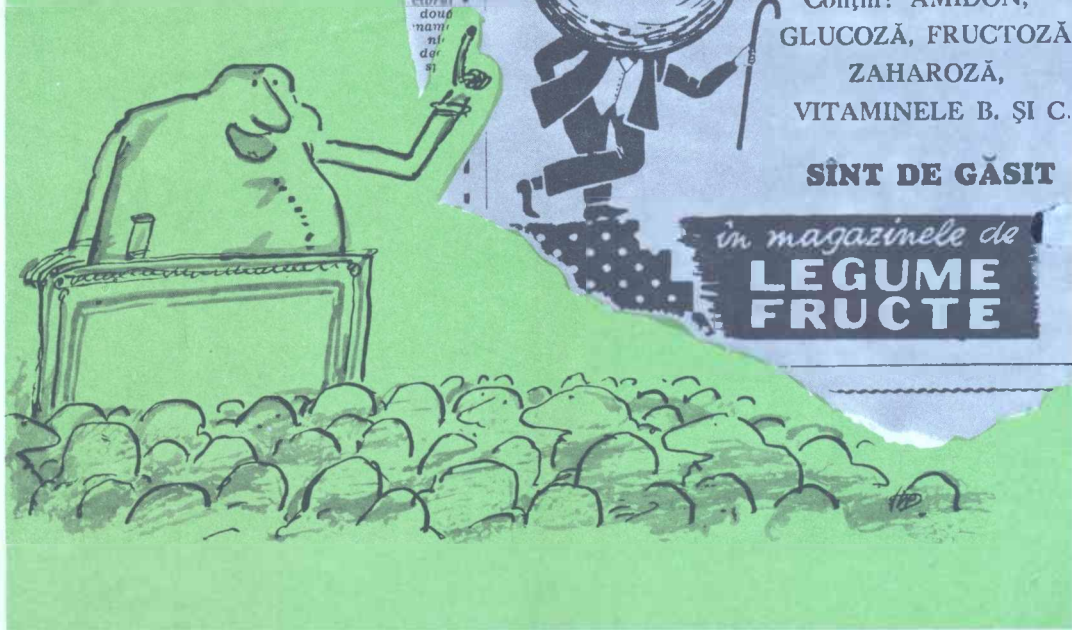
● E știut, de cînd lumea, că noi am fost bucuroși de oaspeți, dar, nici așa, ca Gulliver ăla, care ne-a ocupat toată țara cu silueta dumnealui.

● Nu vorbi despre dimensiuni în casa piticului și nici ouălor despre jumări.

● Flota noastră are un singur bastiment. «Corabia cu pitici», al cărui comandant este amiralul nostru iubit, maestrul Victor Eftimiu.

DIN „PERLELE“ RECLAMEI

(Această reclamă a fost dată în presă de către Departamentul pentru valorificarea legumelor și fructelor)

— Sper că v-am convins. Poftă bună!

Nașterea și
moartea lui

OVIDIU

de AUREL STORIN

Toți părinții speră, de mai multe generații, că vor avea fete cuminți. De aceea se nasc, în ultima vreme, atîția băieți. Soarta are grijă de părinții noștri. Și astfel, la intersecția dintre speranța cu fundă roz a mamei sale și salonul îmbrăcat în halat alb al spitalului de specialitate a apărut pe lume într-o zi încă un purtător de pantaloni.

N-a consimțit ușor să dea ochii cu lumea. Dar și cînd i-a dat, a izbucnit scurt, categoric, ca o dezmințire.

Fericirea părinților, care fusese pregătită pentru fată, i s-a nimerit și băiatului.

— Să ne trăiască, a strigat tatăl.

Pe urmă l-au cîntărit și l-au măsurat. Sora de serviciu a trecut pe rînd, la amindoi, și le-a comunicat numerele cîștigătoare, ca la loterie.

— Trei kilograme și două sute.

— Greu, doamne! a suspinat mama.

— Patruzeci și șapte de centimetri.

— Cit ecranul televizorului! s-a entuziasmat tatăl.

Apoi, au trebuit să-i găsească un nume de fată, aveau trei. Mai demult, cînd le-au ales, nu s-au gîndit că în viață există oarecare posibilitate ca fetele să se nască băieți. S-au iscat discuții aprige, și numai sentimentul lucrului dus pînă la capăt împăcat în termenul legal de întocmire a fetei malităților de naștere. Așa că, în amintirea concediului de anul trecut, consumat la Coștaștea, i-au spus Ovidiu.

Peste două săptămîni a urmat o petrecere de s-a dus vestea prin nouă etaje pentru vecinul de la zece a avut norocul să lucreze în schimbul de noapte și s-a odihnit. Așa că, născut, pe scurt, Ovidiu Balaban.

Imediat după naștere băiatul a început încet, încet, să îmbătrînească. A apucat bătrînețe lungă, cînd omul își mai uită

VALERIA BOICULESI

Om cu... carte!

...De nu știu câte veri și ierni,
șef peste clasici și moderni —
la raională —
ihustrul tov. desigur că
intrase-n faza critică
de poșpăială...

O, fără el nu se putea
românul culturaliza
nici pe departe!
Fotoliul directorial
ii da aplombul necesar
de «om cu carte»...

El cunoștea, ca nimeni alt,
pînă și-n raftul cel mai'nalt,
literatura!
Căci doar era... etichetat,
și-apoi, chiar el a conspectat
registratura!

Expert în scripte și... femei,
de dragul lor, de dragul ei
mimînd iubire,
el se lansa, cutezător,
de dragul ei, de dragul lor —
spre parvenire.

Și-așa trecea drept «cineva»...
că lui doar i se cuvenea
elogiul, frica...
el poseda doar titluri mii
iar din Vasile Alecsandri
doar pe Rodica!

BALABAN

virsta. El, nu. De douăsprezece ori pe an îi
mai adăuga cite o lună. Parcă s-ar fi decis să
facă avere.

Din banii economisiți o viață întreagă și-a
cumpărat un cavou confortabil, prin «mica
publicitate». A vizitat unsprezece, dar acesta
era situat cel mai central.

N-a făcut copii, pentru că n-a fost însurat
niciodată și nu avea nici măcar un singur
nepot, pentru că nu făcuse copii. Era singur,
singur. La început, singur și sănătos.

Mai tîrziu, nici sănătos n-a mai fost. Îl
durea ceva, dar nu știa precis ce anume.
Doctorii îl suspectau de bătrînețe înaintată.

Într-o dimineață s-a văzut în situația de a
renunța la plimbarea obișnuită pînă în parcul
din colțul străzii și înapoi.

A doua zi, aceeași situație.

A treia zi, la fel.

Așa a murit, pe scurt, Ovidiu Balaban.

De altfel, acestea au fost cele două mari
evenimente din viața lui. În răstimpul dintre
ele nu i s-a întimplat nimic.

O halucinație

COMERCIALĂ

Orașul Oravița a trăit, din punct de vedere
comercial, cîtăva vreme, o stare halucinatorie,
asemănătoare cu aceea a vaselor care trec
printr-o zonă de anomalie magnetică ce le
zăpăcește busolele. Este vorba despre mutarea
librăriilor în aprozare și de transformarea
iepurilor (mamifere care pînă mai deunăzi se
înmulțeau prin pui vii) în ovipare, adică apte
a se multiplica prin ouă.

Faptele:

Intrînd într-o unitate pe a cărei firmă era
scris citeț «legume și fructe» și în a cărei
vitrină am zărit o portocală, am cerut, contra
cost, susnumita citrică. Mi s-a înminat un
pachet de țiplă legat cu o panglicuță bleu în
care se aflau trei portocale, broșura «Cum să
prevenim incendiile» și romanul științifico-
fantastic «Cosmonautul x 16 PRZ pe Pla-
neta Colțuroasă». Peste acest peisaj lunar se
afla lipită eticheta: «pachet cu cadouri» care
pe cit era de lămuritoare pe atita te lăsa de
buimac. La refuzul nostru politicos de a
primi un cadou din partea unității numai
pentru faptul că am cerut fructul mediteranean
ni s-a explicat și mai politicos că e un cadou
cu plată și ni s-a făcut rapid socoteala cu cre-
ionul.

Ne-am permis să atragem binevoitoarea
atenție vînzătorului că solicităm numai fructe,
urmînd ca literatura aferentă s-o consumăm
cu prilejul altei treceri prin localitate. Ni s-a
explicat, cu sollicitudine, că lectura nu e
facultativă ci obligatorie, cu alte cuvinte țipla
e indivizibilă sau, mai exact, ori iei totul ori
nimic.

Așa stînd lucrurile ne-am îngăduit să obser-
văm că în cazul acesta s-ar fi convenit să se
alătore în pungă un manual științifico-natural,
în temă, ceva în sensul «Cum să cojim portoc-
calele» sau măcar un exemplar dîin ultimul
deceniu al revistei «Grădina, Via, Livada». La
acest punct al discuției, vînzătorul ne-a luat
cu blîndețe obiectul și l-a schimbat cu altă
țiplă, în care alături de două portocale — una
cam lividă, bătînd în verzui — se aflau intere-
santele volume «Cercetări etiologice în do-
meniul arteriosclerozei» și «Cuore» de Edmon-
do de Amicis, pachet pe care vînzătorul ne-a

asigurat că-l reținuse pentru domnia-sa, dar
acum nu mai avea inimă să și-l păstreze.

Am părăsit, pe gînduri, magazinul și am
intrat în cel de alături, cerînd citeva ouă,
fiîndcă dacă tot treci prin Oravița e păcat să
nu iei de aici o amintire. Vînzătoarea ne-a
rugat să avem amabilitatea de a ne alege singuri
ouăle în timp ce dumneaei ne va alege iepurele
congelat. Am subliniat, cu oarecare nedume-
rire, că dorim ouă de găină, nu de iepure —
și mai cu seamă înghețat. Tînăra a insistat însă,
precizînd că e vorba de o legătură întimplă-
toare între aceste obiecte, legătură însă de
nedesfăcut, din dispoziția organizației comer-
ciale locale. Cu alte cuvinte nu se puteau
cumpăra ouă fără iepure, în schimb erai liber
să cumperi iepuri fără ouă.

Urmărea:

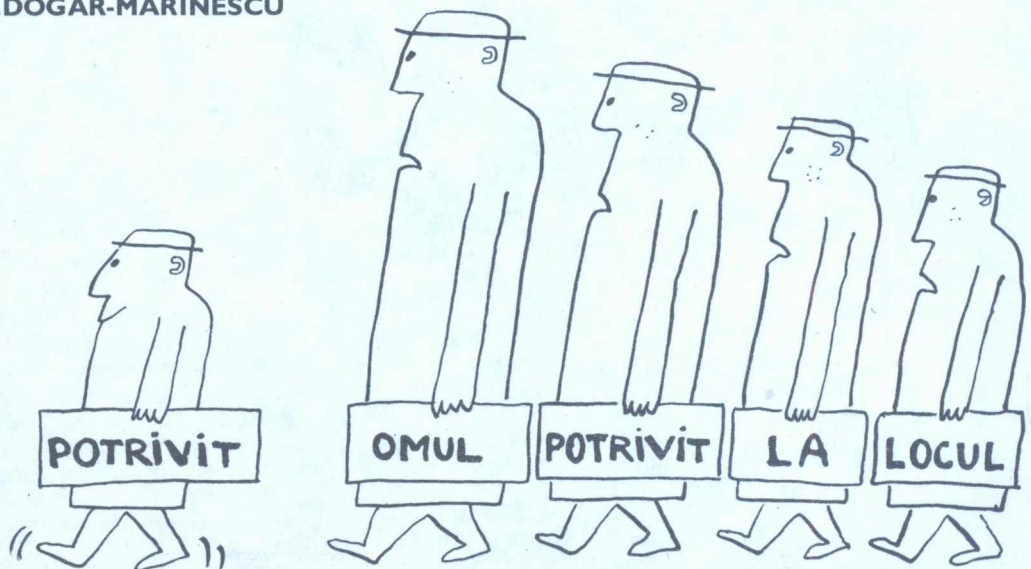
N-am mai făcut cumpărături la Oravița,
dar am scris într-o condică locală sugestia de
a se combina în acest chip fericit și alte
produse locale, cum ar fi, de pildă, lanțurile
de bicicletă și icrele de crap și să se transmute
confecțiile bărbătești în farmacii, în așa fel
încît dacă soliciți o antipirină s-o capeți
obligatoriu cu un costum la două rinduri,
totul legat cu panglică roz și însoțit de pros-
pectul curei de nămol la Băile Amara.

Am mai notat adresa *Urzicii* cu rugămîntea
de a mi se transmite aici eventuala adeziune
a celor în drept și am semnat

VALENTIN SILVESTRU

I. DOGAR-MARINESCU

CA PE MOȘIA LUI

Se pare că pină la ora actuală, Gospodăria Agricolă de Stat-Medgidia, este în fapt gospodăria personală a directorului ei, Nicolae Ionescu.

Dacă aceste coloane nu ar alcătui un foileton satiric, am spune-o pe șleau: directorul Nicolae Ionescu a dat dovadă de neglijență, a făcut abuzuri, a făptuit nereguli și în consecință cerem așa și pe dincolo. Înțelegeți, dragi cititori, ce anume cerem și ce înseamnă așa și pe dincolo...

Din păcate, noi scriem un foileton satiric și, în consecință, sintem nevoiți ca sancționarea lui să fie cerută literar și spiritual...

Mă rog, fie și așa...

Prima realizare a fost detrișarea, a unei însemnate suprafețe de port-altoi, socotită nerentabilă. Ca urmare, realizarea planului în acest sector a rămas de domeniul fanteziei...

Și nu-i grav, întrucât un director fără fantezie e ca un contabil lipsit de controlul intern. N-are nici un chichirez...

Gospodăria Medgidia dispune, și prin asimilare dispune deci și directorul ei, de o impunătoare livadă de piersici... În jurul livezii se afla un gard de peste un kilometru lungime. «La pământ cu el!» — a hotărât domnia-sa, Ionescu. De ce? N-am aflat. Pesemne ca să nu facă greutate în muncă celor care ar fi fost dispuși să sară gardul, spre a culege vitaminele din pomi. Altminteri riscă nepoțiții să-și agațe pantalonii de garduri, și cine știe? Pină la urmă se imputa costul reparațiilor și al bazoanelor din fondul nescriptic al G.A.S.-ului.

Într-o bună zi, tovarășul inginer, care în schemă figurează și ca director și ca Ionescu, a decis în sfârșit înălțarea unui alt gard. S-au luat una mie bucăți palieri beton și s-au împrejmuit

piersicii. Numai că acest regiment de palieri era destinat plantațiilor de viță de vie... Cam tâmioasă soluție, dragă Ionescule!

Pe lângă piersici, G.A.S.-ul mai posedă și un turism în stare de funcționare. Ionescu, după cum se pare, posedă o pereche de picioare, gata să intre în reparații capitale. Picioarele Ionescului nu suportă contactul cu șoseaua și trotuarul. Suportă numai contactul cu podeaua turismului. Acest contact a costat 20 000 de lei. Nici mai mult nici mai puțin decât 20 000 lei! Asta e suma pe care ați plătit-o voi, dragi cititori, pentru ca Ionescu să-și cruțe picioarele în drumurile sale lungi, efectuate în interese strict personale. (Și fiindcă tot s-a creat precedentul, vă somez, stimați cititori, să-mi expediați și mie câteva mii de lei întrucât, în cadrul anului turistic internațional, am de gând să fac diverse excursii. În definitiv, de ce să fiți pentru unii mumă, și pentru alții ciumă?)

Același tovarăș Ionescu a angajat, peste numărul de posturi prevăzute în schemă, pe un oarecare cetățean, care a primit deci nelegal multe miișoare de lei. Numele acestui oarecare este Ionescu. Și e un oarecare frate cu primul Ionescu.

Același director Ionescu a plătit, tot nelegal, unui oarecare student care-și făcea practica aici, citeva mii de lei. Că vorba ceea, dacă era la practică să nu plece omul de acolo numai cu teorie pură... Trebuiau imbinat... Acest oarecare student se numește Ionescu. Și e un oarecare fiu al Ionescului director.

Întrucât inimosul director are familie numeroasă, așteptăm completarea corespunzătoare a schemei. Deși, ca să fim sinceri, am fi mai bucuroși dacă s-ar descompleta...

Tot corespunzător...

D. NEGREA

— Am și eu o rugămintă: n-are vrea să se afle că am fost împreună...

DĂNUȚ V. DUMITRESCU

«FĂRĂ CUVINTE»

PARADA SC

— Pofțiți, tovarășe consumator! Avem optzeci de sortimente de brinză! Și vrem să mai scoatem! Sortimente noi, pe placul dumneavoastră! Și vă rugăm să ne arătați ce sortimente noi mai doriți! Serviți! Serviți! Serviți!

— Da... Am înțeles... Deci... optzeci de sortimente aveți!... Da' urdă aveți? Vreau o litră de urdă!

— Avem Cedar, avem șvaițer, avem brinză Timiș, avem tot ce doriți! Optzeci de sortimente! Și vă rugăm să ne spuneți ce sortimente noi mai doriți!

— Urdă, urdă... o litră!

— Avem parmezan! Excelent! Avem brinză italiană, avem brinză Tismana, avem...

— Atunci poate aveți caș... dacă nu e urdă. Că știți ce bună e urdă cu ceapă? E grozavă...

— Tovarășe consumator, tovarășe șelule, pentru dumneata ne zbatem pentru dumneata muncim, te rugăm să ne spui ce sortimente noi mai dorești? Avem acum vreo optzeci caș avem nasal, brinză afumată brinză Cozia, brinză Olt, brinză Rîșnov, trapist de Olanda.

— De Dobrogea, poate aveți caș caval de Dobrogea...

Simpaticul Zloczover

Simpaticul Zloczover este dentist la policlinica nr. 5 din Capitală. Există și alți dentiști acolo, dar nu așa simpatici. Te întâmpină cu bormașina. Zloczover te întâmpină cu vorba bună. Te întreabă ce mai faci. Tu îi spui că bine mersi și te ții cu palma de falca umflată ca o gogoasă. În continuare te întreabă dacă-ți place la policlinică. Dumneata juri că n-ai venit aici din atracție că, dacă e vorba de plăcere, ai prefera să fii la Lido sau la Ambasador, și-ți vine să te cațeri pe pereți de durere. El îți jură că nici la Lido, nici la Ambasador nu se fac extracții și te întreabă dacă-ți place cumva aglomerația. Îi spui că nu-ți place și-ți vine să strigi «Cucurigu!» Te mai întreabă dacă-ți place să aștepti pe bancă cu bonul în mână. Juri că nu ți-a plăcut niciodată și ești gata să leșini.

În acest moment strategic intră în subiect. Adică îți aduce la cunoștință că nu-ți interzice să te tratezi la policlinică, dar la domiciliul d-sale nu e aglomerație și nu aștepti cu bonul în mână.

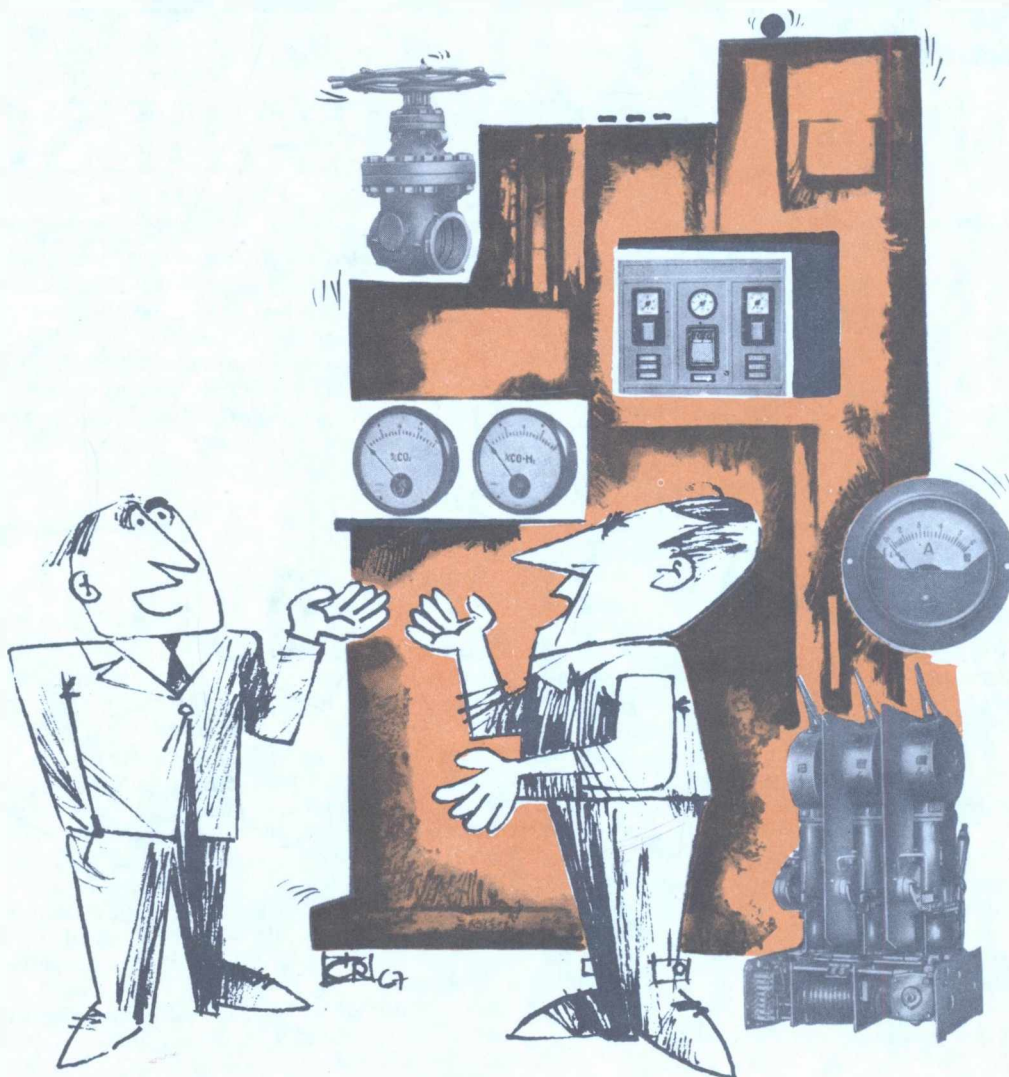
Deci, dacă vrei extracție fără aglomerație, poftim acasă la dentist dacă nu te deranjează puțină compensație sub formă de remunerație. Dar dacă te deranjează, nu-i nici o supărăție — rectificăm, supărare — așteaptă în aglomerație pînă-ți vine rindul la extracție.

Ce e drept, la unii nu s-a prins. Dar ce e la fel de drept, la alții s-a prins. În total s-a prins la 32 de pacienți.

Dar pînă la urmă, cum vedeți, s-a prins și dentistul!

V. CRIVĂȚ

— Ei, merge noua mașină, merge?!
— Merge, tovarășe inginer, că ați uitat să-mi spuneți cum se oprește...

RTIMENTELOR

de SORIN RĂȘCANU

— Avem cașcaval afumat, avem Timiș, avem de vacă, de oi...
— Dar de 17,80...
— De 15, de vacă, telemea, avem tovarășe optzeci de sortimente ca să ai mata de unde alege și te rugăm să ne comunicii ce sortimente mai dorești... Că noi pentru dumneata nu dormim, pentru dumneata ne gândim, ca pe dumneata să te mulțumim...
— Urdă, nene, ai? O litră! Sau telemea de 17,80! Eu nu vreau sortimente! Eu vreau urdă! Telemea. Adică e bine și sortimente! Dar dacă ai parmezan să ai și urdă!

Cu ceapă e grozavă!
— Avem, tovarășe, cum să n-avem? Uite aici: brînză topită, în tub, cu chimion, cu piper, cu salam cu șuncă, cu măsline, cu țelină, alege...
— Bune, maistre, bune și astea, bravo! Dar cînd faci sortimente noi, unde le lași pe alea vechi?
— Cum adică?
— Ce cum adică?
— N-am înțeles întrebarea...
— Pe ce te juri?
— Umblăm acum cu superstiții?
— Păi povestea asta cu sortimentele parcă ar fi tot o superstiție!

Ce-mi faceți, nene, o mie de sortimente de brînză și cînd îți cer telemea de 17,80 îmi zici de parmezan? Acum ai înțeles întrebarea?
— Dar...
— Bine! Eu mă duc să mînc o friptură. Că sînt două sortimente de porc și de vacă! Cu salată verde e grozavă! Noroc și parmezan! Pa!
— Și de la noi nu luați nimic?
— Ai o litră de urdă? Sau telemea de 17,80?
— ?..
— Ei vezi? Iar n-ai înțeles întrebarea... Adio...

I. A. BASSARABESCU

I.A. BASSARABESCU, s-a născut la 30 decembrie 1870 la Giurgiu, dintr-o familie de boier-nași de provincie.

A început să scrie schițe și povestiri încă de pe băncile liceului Sf. Sava, încurajat fiind de eminenții săi profesori Anghel Demetrescu și Laurian.

Fiind obligat, ca profesor de liceu, să locuiască numai în provincie (Ploiești) în opera lui I.A. Bassarabescu se găsesc consemnate toate meschinele veleități și «idealuri» ale micii burghezii provinciale.

Nici o aspirație, nici o frământare, nimic nu reușește să agite viața plină de tabieturi și de tihnă vegetativă a eroilor săi. Suprema lor fericire este pensionarea.

Umorul lui Bassarabescu, care își privește personajele cu o blândă ironie înțelegătoare, îi este propriu.

Un mare scriitor care a avut feroarea evenimentelor neînsemnate!

M.P.

M I R A J

Întimplarea ar fi glumeată, dacă și domnul Gună Mosor, fost inspector general al Camerelor centrale, ar fi om de glumă.

Dar ți-ai găsit!...

Cînd zice domnul Gună «așa e», așa trebuie să fie. Îi citești hotărîrea în ochi, în glasul dumnealui gros, în vorba-i iscusită și mai ales în forma buzelor și a mustăților, care fac uneori împreună un accent așa de circumflex, că te împietrește.

— Așa e, domnule Mosor, te grăbești să-i răspunzi, necutezînd să-i stai în proptă.

Căci am uitat să vă spun că îndată ce a rostit pe «așa e», te cercetează cu privirea și așteaptă să te rostești fără șovăire, fără multă vorbă. Și-l simți din ochi cit de poruncitor ține să-l aprobi cu orice preț.

Dar, într-o dimineață senină de vară, în parcul de la Sinaia, s-a întimplat să dea și domnul Gună de unul care nu l-a aprobat.

Îmbrăcat frumos, ras proaspăt ca un englez, domnul Gună se plimba prin aleea principală, măreț, cu ghiozdanul la subțioară, cu havana în gură.

În ghiozdan nu prea avea cine știe ce acte, fiindcă de vreo lună nu mai era inspector la Camerele centrale, dar își luase servieta în loc de geamantan, ca să-și țină

acolo ceva lucruri de noapte pentru o călătorie scurtă.

În dreptul cofetăriei își incetini pasul.

Zărise pe cineva... Se opri o clipă în loc. Apoi, făcîndu-și drum prin mulțimea de consumatori, se îndreptă cu hotărîre către una din mese, unde un domn, cu o gazetă deschisă în mîini, sta la o măsuță, în dreptul unui pahar cu țuică băut pe jumătate și brumat de răceală.

Cînd ajunse în dreptul lui, făcu stop cu zgomot, ca un soldat din marș, și întinse voios amîndouă mîinile către prietenul care citea liniștit, strigînd:

— Ce faci, Iancule?... Un veac de cînd nu te-am văzut... Așa e?

Dar «Iancu», în loc să răspundă solemn întrebării a domnului Gună, incremenise ca o stană de piatră și se uita la el lung și întrebător.

Ceea ce nu-i veni de loc la socoteală domnului Gună, care nu înghițea mofturile.

— Dar ce ai pățit, nene, de stai așa? Ești mut ori nu ai chef să-mi răspunzi?

— Nu sînt mut, domnul meu; dar nu mă cheamă Iancu. Dv. mă asemuiți cu altcineva, poate...

— Iertați-mă, vă rog, dar semănați ca două picături cu inginerul Iancu Dogaru din Ploiești, fost

coleg al meu de școală. Cred că nu v-ați supărat... Așa e?

Zise și așteptă obișnuita aprobare.

Dar domnul de la masă clipi din ochi cu milă, tăcu și urmă să citească mai departe, cu atenție, ziarul.

«Mare mojic!» își zise domnul Gună, dînd din cap.

Și plecă necăjit spre gară.

O ambiție de om lovit în amorul propriu îl îndemna acum să meargă la Ploiești, să găsească cu orice preț pe adevăratul Iancu, să-i povestească întimplarea și să-și ușureze sufletul atît de rănit de necuviința unui ins, cel dintîi care cutezase să-l înfrunte, cu așa îndrăzneală.

Dar trenul a întîrziat, parcă într-adins ca să-i înăsprească veninul. Iar la Ploiești, la poartă la Iancu, birjarul i-a făcut scandal, nemulțumit cu plata, cu toate protestele domnului Gună care nu-l scotea din «așa e».

Și nici pe Iancu nu l-a găsit acasă. Era dus la băi.

Cînd e vorba să-ți stea împotriva, chiar și lemnele și pietrele îți pot face în necaz.

*

La ceasul mesei de seară, domnul Gună mai făcu o încercare în grădina unui mare restaurant din cen-

tru. Luna lui august era pe sfîrșite și norocul i-ar fi putut scoate în cale pe Iancu.

La mese, lume multă, zgomot. Pe o estradă, cîntau lăutarii.

Ochii domnului Gună căutau în toate părțile, puțin încețaiți de lumina prea vie a lămpilor.

Deodată simți că-i vine inima la loc.

Printre buze, fără voie, i se strecură un înviorător «așa e» și se repezi fericit spre una din mese...

Găsise, în sfîrșit, pe Iancu. Întinse cu entuziasm aceleași mîini ca la Sinaia și cu glas tremurător de om scăpat din primejdie, izbucni:

— Bine că te găsii, Iancule dragă, să-ți povestesc și ție... Nu știi ce am pățit azi la Sinaia cu unul pe care l-am semuit cu tine... Să vezi.

Dar «Iancu» îl întrerupse cu o mișcare de nesusă compătimire:

— Iartă-mă, domnule, te rog. N-am ce-ți face. Dar sînt tot cel din Sinaia...

De astă dată domnul Gună își pierdu cumpătul. Fugi printre mese ca o nălucă, dînd din mîini, ca și cum s-ar fi apărat de un dușman nevăzut...

*

Și, într-o bună zi, nu mult după aceea — domnul Gună întîlni în tren, pe coridorul unui vagon, pe adevăratul Iancu.

De data asta, orice indoială fu înlăturată. Plin de bucurie, fostul inspector își apucă prietenul de un braț, îl strînse cu putere și-i zise:

— Mă Iancule mă, de cînd te caut să-ți spun una nostimă, ce-am pățit cu unu care semăna cu tine, bătu-l-ar sfințu, leit poleit...

Și-i povesti toată pățania; iar Iancu cel adevărat îl ascultă cu ochii mari, zîmbind mereu.

Însă, tocmai pentru că era Iancu cel adevărat, nu se potrivea la fire cu domnul posac și tăcut de la Sinaia. Ba încă era cu totul altfel decît acela, căci lui Iancu cel adevărat îi plăceau glumele lucru mare.

Și ce-i veni în gînd? Să încerce o glumă.

Și o încercă: se încruntă, își drese glasul, se sprijini provocător de clanța ușii unui compartiment și zise numai atît vechiului său prieten:

— Mă iertați, domnule, dar sînt... tot ăla!

Într-o clipă, domnul Gună fu la celălalt capăt al coridorului.

Iancu se luă după el. Îngrozit, domnul Gună fugi în vagonul următor. Iancu cel adevărat îl urmări și acolo. Îl ajunse, îl prinse de o mînecă și se sili să-l asigure că a glumit; că de data asta nu se înșelase; că era în carne și oase Iancu din copilărie, tovarășul de zmeuri și de arșice de pe calea Plevnei, Iencușor al lui.

Domnul Gună însă nu mai auzea, nu mai vedea.

Se smulse din ghearele dușmanului și fugi din nou din coridor în coridor, izbind înapoi cu picioarele ca și cum s-ar fi apărat de o haită de ciîni.

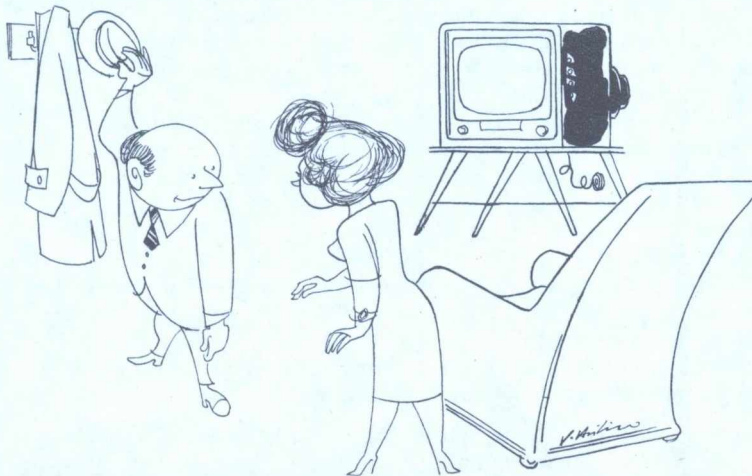
În cel din urmă vagon dete buzna într-un compartiment gol.

Se încuie acolo. Trase perdeaua și se trînti pe o canapea, sleit de puteri abia suflînd, ca după cine știe ce primejdie din care scăpase ca prin urechile acului...

V. VASILIU

— Astă-seară e anunțat la televiziune un film grozav. Premieră pe țară.

— Perfect. Tot vroiam eu să văd un film. Așa că, hai la... cinema.

Ciinele care latră, nu mușcă

Pentru amatorii de zicale și proverbe, dragi cititori, este de o mare importanță și interpretarea lor justă. De pildă, «Ciinele care latră nu mușcă» este desigur o zicală verificată de-a lungul veacurilor, constatându-se că în general ciinele care latră nu mușcă. Din păcate însă sînt unii care iau aceste zicale chiar «mot-à-mot». De aceea, vă sfătuim ca atunci cînd, intrînd într-o curte, vă apare în față un ciine care latră, să nu zîmbiți foarte liniștit și nici să nu porniți cu pas vioi înainte, deși sînteți înarmat cu această zicală. Este preferabil să vă înarmați cu un bolovan, un ciomag sau orice aveți la îndemînă, să rămîneți pe loc și să încercați cu binecunoscuta alintare: «Cuțu, cuțu, ce vrei mă? Hai cuțu, cuțu, fii cuminte, arză-te-ar focul de javră că mă cheamă ăștia în vizită și dau drumul la ciine!

Dacă în prag apare gazda și vă strigă: «Hai, vino, nu-ți fie teamă!», dumneavoastră să nu spuneți zîmbitor «Dar nu mi-e frică dragă», ci să-i cereți să strige ciinele. În general este bine ca, pentru orice ciine care latră și nu mușcă, să aveți în buzunar un somnifer puternic care să aibă un efect imediat. Pentru că un fapt vi-l putem da ca sigur: ciinele care doarme nu mușcă. În ce-l privește pe cel care latră, nu ne asumăm nici o răspundere.

Trecînd la alt proverb se constată că sînt unele persoane care întîrzie dimineața la program, din cauza unei prea mari documentări și a unei iubiri fără margini pentru folclor. Astfel, aceste persoane invocă vechile proverbe din străbuni, care spun că «Încet, încet departe ajungi» sau «Graba strică treaba». Or, dacă noi, spun ei, înțelegem să ne adăpăm la izvoarele înțelepciunii populare nu înțelegem de ce să se ridice condica contrar oricăror tradiții și nu vedem de ce au mai muncit strămoșii noștri să creeze aceste proverbe, dacă venim noi acum și le dăm peste cap cu condica, cu ora 7, cu cele 480 de minute, cu disciplina muncii și alte chestiuni care numai folclor nu sînt.

Atragem atenția acestor persoane că proverbul cu care li s-a răspuns: «Cine se scoală de dimineață, departe ajunge» nu este un proverb al carieristilor, așa cum au afirmat ei, ci se referă la faptul că cine se scoală de dimineață ajunge la timp oricît de departe,

și prinde și condica. Mai atragem de asemenea atenția că tot bătrînii noștri au îmbogățit folclorul și cu proverbe pentru momentul acordării primelor: «Fugi de la oala cu știr că n-ai cules nici un fir!» Sau: «Cînd aud de zi de lucru, mi se-ngreunează trupu'», ori: «Dîmineața poartă aur în gură» (adică prima).

În continuare, am vrea să ne referim la proverbul «Pe cine nu-l lași să moară, nu te lasă să trăiești», care sperăm că este complet necunoscut de corpul nostru sanitar, proverb care de altfel nu are absolut nici o legătură cu această profesiune și socotim cu totul nepotrivită propunerea unui nebun ca acest proverb să fie afișat în sălile de operație.

Ținem totodată să atragem atenția asupra unui alt proverb, care uneori este greșit interpretat. Astfel, într-o seară, la ora închiderii, tocmai cînd un responsabil închidea ușa localului, au apărut doi bețivi care i-au cerut băutura... Responsabilul a spus că a închis, după care cei doi l-au luat la bătaie silindu-l să le dea băutura cerută. Întrebați mai apoi de ce au făcut asta, cei doi au răspuns: «Ne-am amintit de... hic... proverbul: «Bate și ți se va deschide»... care uite că e... hic... adevărat că... l-am bătut... hic... și ne-a deschis!»

SADI RUDEANU

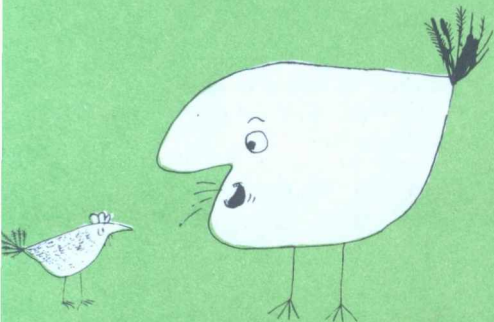
NELL COBAR

— Ai văzut? Ne critică la gazetă! Cică unde e trupa teatrului, că pe scenă n-o vedem?!

Portarul: — Păi să vie aici la fiecăre înții și cinș'pe și o s-o vadă!

I. TEODORESCU

— Cum, și tu ești găină?!?

AL. CLENCIU

PUNGA... șul!

Erau abia două frînturi stingace
Pe care le simțise din găoace
Stînd așezate leneș pe spinare
Și neștiînd precis de ce le are...
Nu le-acordă în timp vreun interes.
Dar puful i-a căzut, e de-nțeleș,
Și-ncet, încet i-au răsărit și pene,
Au început cei mici să-i zică nene
Și într-o zi cînd s-a mișcat un vînt
Le-a-ntîns ușor, și, smuls de pe pămînt,
Fără voința lui a prins să zboare.
O nemaipomenită constatare
S-a-nșurubat în mîntea lui pe loc:
O, doamne, ce neașteptat noroc!
Descoperii un lucru uimitor:
Aripa e făcută pentru zbor.

Morala, uite vezi, se poate
Și din aer s-o aduni:
Cînd nu știi ce porți pe spate
Toate ți se par minuni.

ION STOICA

Exerciții pentru mîna stîngă

CROD

SFATURI PRACTICE

O tînără gospodină din Timișoara întreabă cum trebuie să se îmbrace în cursul operației de dereticare prin casă.

Redacția revistei «Magazin», printre alte sfaturi «practice», recomandă în nr. 496 utilizarea unor ciorapi rezistenți și dacă se poate colorați ca să fie mai cocheti. Pentru protejarea unghiilor, propune mănuși de ață cu vată în virfurile degetelor. Ca încălțăminte, în nici un caz nu trebuie utilizați papucii de casă care pot provoca accidente (!) și nici sandalele care aplatizează laba piciorului. În cazul cînd gospodina nu suportă pantalonii de salopetă poate purta și fustă, dar numai înflorată

Ne permitem să atragem atenția redacției «Magazinului» că a omis să indice tinerii gospodine din Timișoara și machiajul adecuat unei astfel de activități casnice.

NOROCUL CÎNTĂREȚEI

«În virtutea norocului» se numește volumul de amintiri scris de Edith Piaf și tradus în românește de Constanța Stănulescu.

Traducerea amintirilor marelui cîntăreț implică nu numai corectitudinea stilistică obligatorie, dar și găsirea unor echivalențe autohtone pentru transcrierea poeziei autentice din textele pe care le-a cîntat, texte semnate din cînd în cînd și de poeți ca Jean Cocteau, Francis Jammes, Henri Contet etc.

Dar traducătoarea, pe lângă unele erori de limbă, face și câteva greșeli de echivalență, unele dintre cele mai grave. Să începem cu primele: «Am mai spus cît de mult apreciez talentul lui Marie Dubas», în loc de «talentul Mariei Dubas». Utilizarea corectă a genitivului numelor proprii feminine nu trebuie să consti-

tuie o problemă pentru un publicist.

«A doua zi după cel dintîi debut al meu la Versailles». De ce nu «după primul și cel dintîi debut?» Pleonasmul acestora pot face pe un exigent să se «autosucidă singur cu propria sa mină!»

«Voix humaine» nu înseamnă «voce umană», ci «voce omenească». Nu este strict obligatoriu ca o voce omenească să fie și umană, adică plină de omenie. (vezi Goebells).

Versul

*Il me dit des mots d'amour
Des mots de tous les jours*

este tradus:

Îmi spune vorbe de amor
Ca orișicare trecător...

Ceea ce constituie o gravă denaturare a sensului și atmosferei cîntecului. În textul francez iubitul spune iubitei sale cuvinte de dragoste, simple, obișnuite, care se pot auzi în fiecare zi, în timp ce din traducere reiese că iubita respectivă este o profesionistă a amorului căreia fiecare trecător îi spune vorbe de dragoste. Am impresia că e cu totul altceva. Exemplele ar putea urma.

Edith Piaf, în nemăsurata-i modestie, susține că toată prodigioasa-i carieră se datorește exclusiv împrejurărilor norocoase, de unde și titlul cărții «În virtutea norocului».

Iată însă că de data asta Edith Piaf n-a mai avut noroc și de un traducător potrivit.

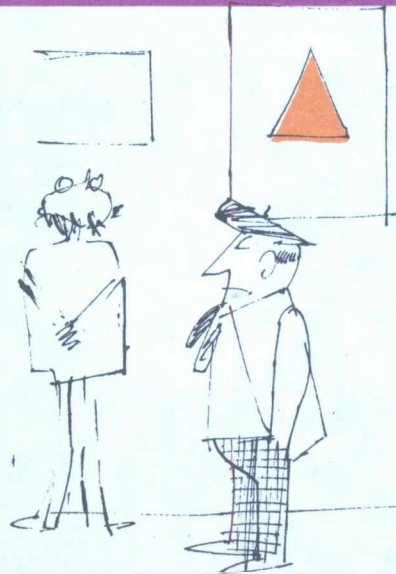
FAPTUL DIVERS

Gh. Parussi semnează în «Presa Noastră» articolul intitulat «Diversitatea faptului divers» în care este vorba de diversitatea tratării faptului divers în presă.

Autorul articolului după ce se declară satisfăcut de priceperea cu care cuplul de redactori Ștefan Zidărița-Ștefan Dinică de la «Scin-

A. LUCACI

— Nu-mi poate ierta
că sînt mai talentat
decît el!

CRITICA

de MIRCEA PAVELESCU

...ează corespondența pri-
...ție, reușind să publice
...prevăzute cu «poante»
...e arată totuși îngrijorat
...tizarea acestui sistem.
...ă adăugăm că Gh. Pa-
...ră la faptul divers nep-
...mplică o poziție critică.
...a de faptul că un per-
...oșil suportă cu ușurință
...te lipsurile în muncă
...e civică, dar nu suportă
...are de spirit să devină
...np și ținta unor ironii
...poate trage concluzia
...criticii satirice, în cele
...azuri, are o eficacitate

...n diverse înnoiri în
...ele de activitate, dar
...l înnoirii sterpe, ci din
...e a găsi metode din ce
...icace pentru realizarea
...tel.

...i presă forme de pre-
...ptului divers în afara
...atirice, ni se pare cel
...tic (ca să ne exprimăm

...rat că fotografia sub-
...ticitatea cazului con-
...edere, dar ea operează
...atirei.

...oim că Gh. Parussi s-a
...nouă modalitate mai
...nteri n-ar fi scris arti-
...din păcate, nu ne-o
...doar ne flutură în fața
...rul stereotipiei. Nu e
...parte unui coleg să ne
...ngem capetele în cău-
...tății pe care desigur
...uzunarul de la vestă.
...tim, Gh. Parussi nu
...r la revista «Rebus»,
...um, i-ar justifica pro-

AI SĂI
«Argeș» nr. 3 Eliza

Vorvoreanu, sora lui Urmuz, aduce unele amănunte inedite în legătură cu biografia ciudatului scriitor. Nu știm de ce toată lumea se obținează să-l înghesuiască pe Urmuz în supra-realism, deși el și-a scris schițele mai înainte ca Breton să-și fi lansat manifestul. A denunța automatismele vieții cotidiene privind atât limbajul cit și comportarea stereotipă dictată de anumite conveniențe sociale nu înseamnă a face supra-realism, înseamnă a face satiră lucidă și premeditată. Înseamnă a lua poziție împotriva conformismului de orice natură și chiar împotriva goanei după originalitate, goană care la un moment dat devine și ea conformistă.

Alfred Jarry l-a creat pe regele UBU încă din liceu, satirizînd un profesor sau pedagog plin de toate meschinăriile omenești: avariție, lășitate, semidoctism, rea credință, violență cu cei slabi, rea creditate etc. etc., reușind în cele din urmă printr-o serie de sublimări să creeze «cel mai odios caracter din literatură» (Paul Chauveau — Alfred Jarry et la naissance du Père Ubu).

Urmuz a avut un model mult mai amplu decît Jarry și acel model a fost societatea vremii lui.

Eliza Vorvoreanu ne arată că Urmuz și-a scris schițele jucîndu-se, glumind și creînd caricaturi fantastice în legătură cu oamenii care evoluau în jurul lui. Sîntem siguri că, supusă unei cercetări amănunțite, ținînd seama și de biografia scriitorului, opera lui Urmuz va apărea mai puțin absurdă decît pare, întocmai ca și o bună parte din teatrul lui Eugen Ionescu, hrănit cu seve urmuziene.

Oricît ar părea de paradoxal, dar modalitatea absurdă nu rezistă decît atunci cînd există ceva de spus.

— Ai pierdut ceva?
— Timpul!

EPIGRAME

Unei cântărețe de muzică ușoară
cu voce mică:

*Cînd microfonul a tăcut
Vocea «prințesei» se suprimă
Și-ncepe un spectacol mut
De pantomimă...!*

Unui șofer:

*Toți șoferii, de mașină
Își fac plinul cu benzină
Numai el ca s-o pornească
Face plinul cu «Fetească».*

VAL BUCUROIU

Unui «mîncăcios»...

*Tare-i mîncăcios, nea Gicu!
Bagă-n el castroane pline.
Cînd la șef intră amicu',
Mă mîncă și pe mine...*

Unui responsabil necinstit de la un
depozit de lemne.

*Astea-s adevăruri crude
Poate-oricine să deducă:
Îmi dă numai lemne ude.
E-un sistem ce mă usucă...*

Unui cântăreț de local:

*Despre dînsul se vorbește
Că e un diseur model:
Îi plac «notele», firește,
Cînd nu le achită el..*

Unui șofer «temerar»

*Lîngă el, o tinerică
Ca o zîmă din povești,
Iar în creier, fără frică,
O «bătrînă» de... Pitești.*

AUREL MADÎRJAC

PLECAT FĂRĂ ADRESĂ

— Un copil e ca un ghiocel în gلاstră.
Înveselește casa!

Această sensibilă și poetică observație a fost făcută aproximativ cu trei ani în urmă de către Mocănescu Dumitru. Vibrînd de emoție, cu lacrimi limpezi în ochi, Mocănescu a luat-o la braț pe Tamara, soția lui, și au plecat spre Casa Copilului să înfiieze un ghiocel. Din zecile de flori aflate acolo soții Mocănescu au ales-o pe Svetlana.

De la Casa Copilului, proaspeții părinți au dus-o pe micuța Svetlana la Casa Prăjiturilor, la Casa Jucăriilor, la Casa Confecțiilor, și, în sfîrșit, la casa ei. Adică la casa lor. Adică pe Bulevardul Muncii, Blocul 40, București.

Și uite așa, peste noapte, Tamara Mocănescu, fără nici un efort suplimentar, fără mamoș, fără dureri, fără maternitate, fără scutece, a devenit mamă. Și nea Dumitru, tată. De altfel, așa le spunea și Svetlana: mamă și tată.

Ascultați însă ce s-a întîmplat mai departe cu tata. După trei ani de fericire, două trei ani de părintie, într-o bună zi, Mocănescu Dumitru, cel cu ghiocelul în gلاstră, cu casa înveselită și cu lacrimile limpezi în ochi, s-a săturat de două sarcini fundamentale: de aceea de soț și de aceea de părinte. S-a săturat, nu așa în rate, azi de una, miine de cealaltă. Nu. De ambele o dată. S-a săturat și de ghiocel și de răsadul mai în vîrstă, Tamara. Și de data aceasta, fără nici o lacrimă în ochi, a întins-o de acasă!

La început Tamara n-a fost îngrijorată. Credea că Dumitru al ei, om sensibil, s-a

abătut iar pe la Casa Copilului să mai aducă un ghiocel acasă. Dar a trecut o săptămînă, două, trei, și tatăl-zilier n-a mai dat nici un semn de viață. Și a început femeia să intre la idei. Că de-ar fi fost să aducă acasă nu un ghiocel, ci un palmier și tot n-ar fi trebuit să zăbovească atît...

Pînă la urmă, familia rămasă în formație restrînsă, adică în doi, s-a dumirit: Mocănescu a părăsit definitiv și irevocabil domiciliul! Și-a lăsat baltă obligațiile de soț și de tată și și-a asumat alte obligații...

Rămasă fără sprijin material, Tamara Mocănescu s-a adresat justiției, arătînd că după o copilărie fericită de numai trei ani, micuța Svetlana s-a trezit cu o mamă lipsită de mijloace și cu un tată dispărut. Parcă o înfiase Fantomas!

În cele din urmă, tatăl sezonier a fost obligat s-o ajute material pe Svetlana. Îi zvirle citeva parale, și gata... În rest, viața copilului nu-l interesează. Vedeți însă că Svetlanei nu-i sînt de ajuns doar banii. A încercat să spună unei bancnote de o sută «tăticule», și unei hirtii de 25 «ia-mă în brațe», dar fi-r-ar să fie, banul nu numai că n-are miros, dar n-are nici suflet...

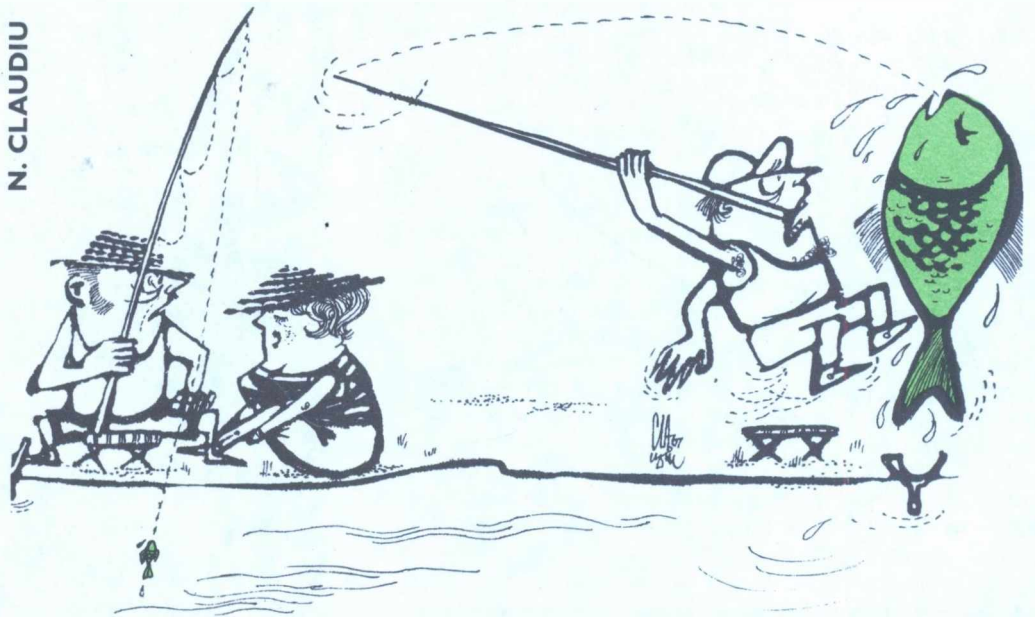
Și doar pentru asta a fost luată Svetlana de la Casa Copilului. Să aibă cui spune «mamă» și «tată». Că mîncare avea și acolo.

Ce zici, nea Dumitre? Ne întoarcem acasă? E păcat de ghiocelul din gلاstră. Se ofilește... Zău întoarce-te.

Nu fi cactus...

I. AVIAN

N. CLAUDIU

— Nu-i da atenție!
Vrea să impresioneze!

ÎN PATRU ETAPE

În ziua de 2 mai, deși zi de odihnă, șoferul Dinu Valerică de pe autosalvarea nr. 32-B-2224 a avut de lucru pînă peste cap. Astfel, în prima etapă, el a fost repartizat să deservească o poli-clinică de copii din București. Cu prima etapă a terminat însă repede. Nu-i ardea lui Valerică, în acea zi senină și primăvărată, de oameni bolnavi. În acea zi senină și primăvărată îi ardea de oameni sănătoși. Și veseli. Băgînd deci Salvarea în viteza a patra, a zbughit-o în comuna Șindrilița, unde avusese loc o cumetrie. Aici, într-adevăr, numai oameni veseli și sănătoși. Și cit ai zice «ambreiaj», Valerică a trecut la etapa a doua.

Etapa a doua era alcătuită din vreo șapte zdrahoni, unii înarmați cu ciomege, alții cu cuțite, pe care șoferul i-a suit fără țargă în Salvare. Și Salvarea

a pornit. Apoi a oprit în centrul comunei. Din ea au năvălit afară «suferinzii» înarmați. Și a început etapa a treia:

Huliganii au tăbărit asupra unui cetățean pașnic aflat pe marginea drumului și au prins să-i aplice un tratament pe linie de șocuri. Nu șocuri electrice. Șocuri ciomegice. Au sărit oamenii în ajutor și, cu mare greutate, au reușit să salveze victima de restul tratamentului. Vă închipuiți poate că șoferul Valerică a deschis larg porțile Salvării să urce în ea pe proaspătul ciomăgit? Nu. El a deschis larg porțile Salvării pentru ca războinicii victorioși să-și reocupe locurile înăuntru. Și mașina a pornit spre București.

După cum se vede, Dinu Valerică a dat Salvării sale un nou profil: în loc să transporte suferinzi, ea transportă oamenii sănătoși și în schimb lasă în urmă fracturați...

Poate că în etapa a patra ar fi cazul unei fracturi de schemă... Că dacă dumnealui, Valerică, pofteste să-și facă de cap, n-are decît să-și facă de capul lui. Nu de capul unui nevinovat.

Al. V.

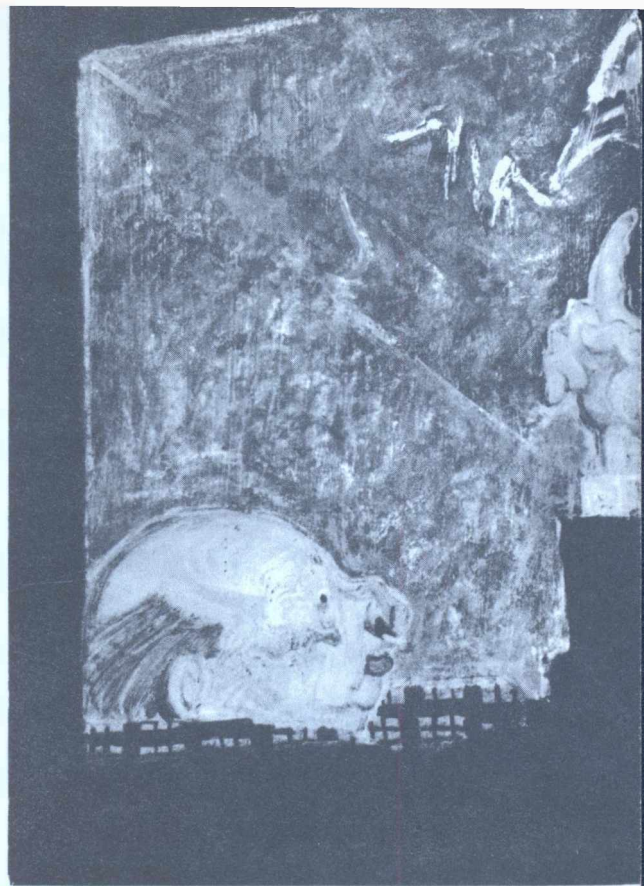

2 portrete -
caricaturi
din
expoziția
pictorului

OCTAV
ANGHE-
LUȚĂ

◀ Actrița L.T.

Criticul N.A.A. ▶

V. PIȚIGOI

Cum era cît p-aci să mă îmbogățesc

(dar poate că încă nu-i prea tîrziu)

M-am dus la uzina «Electro-precizia» din Săcele, direct la inginerul șef. N-am bătut la ușă. Am bătut la fereastră. I-am spus:

— Vă rog să deschideți tereastră!

— Pentru ce?

— Ca să mă-mbogățesc.

A dat să plece dar eu am bătut din nou.

— Deschideți, vă rog!

— Pentru ce, omule!

— Ca să mă-mbogățesc, v-am mai spus doar.

Mi-a deschis, dar mi-a jurat pe scaunul său de inginer șef că n-a auzit de superstiția aceasta, conform căreia cine stă sub o fereastră deschisă, trebuie să se îmbogățescă.

— Nu-i nici o superstiție — i-am spus. E adevărul curat. Stau aici și mă-mbogățesc. Asta-i.

— De la ce, omule? Cum te-mbogățești?

— Simplu: stau aicea și prind bani.

— Care bani?

— Care-i aruncați dumneavoastră pe fereastră.

Mi-a dat cuvîntul lui de onoare că n-are obiceiul să arunce cu banii, că nu i-ar da mina și nici punga.

— Păi nu aruncați din punga dv. — i-am spus.

— Dar a cui?

— A statului.

M-a asigurat că n-a aruncat nici un ban nicăieri și mi-a explicat că pot să stau cît vreau sub fereastră

că n-o să prind acolo nici o lețcaș.

Acum să știți că eu nu sînt chiar atît de trăsmit cum par. Sînt om de înțeles. Dacă nu — nu! Doar n-o să stau degeaba sub fereastră! Am plecat.

M-am dus la directorul întreprinderii. Am bătut la fereastră.

— Ce dorești?

— Să mă-mbogățesc. Deschideți fereastră, și prind bani!

Directorul m-a asigurat că pe fereastra d-sale nu zboară nici un fel de bani, că nu-i aruncă nici pe fereastră nici pe ușă și că într-un cuvînt a sta sub fereastră să prinzi bani este ceva la fel de absurd ca a sta pe acoperiș să prinzi păstrăvi.

Dacă am văzut că, după ce nu-mi dă posibilitatea să-mi ciștig și eu existența sub fereastră, mă mai face și absurd, am zis:

— Bine!

Și i-am invitat pe amîndoi în depozitul de produse finite. Pe director și pe inginerul-șef. Le-am arătat acolo un spațiu mare și gol. Zic:

— Ce-i aicea?

— Nimic.

— Luna trecută erau aici depozitate cinci mii de motoare electrice.

— Ehe, să fii dumneata sănătos: le-am trimis la beneficiar.

— Să fiți și dv. sănătoși — zic — dar erau defecte; din cauza proastei depozitări s-au deteriorat.

— Oho! Să fii dumneata sănătos de cînd le-am reparat! Le-am recon-

diționat și le-am trimis.

— Și au costat mult reparațiile?

— Mii de lei.

— Auzi, mii de lei aruncați pe fereastră! Dacă picam atunci, sigur îi prindeam și mă-mbogățeam! Dar așa am întîrziat! Îmi pare rău. Scuzați de deranj. A rividerci Săcele.

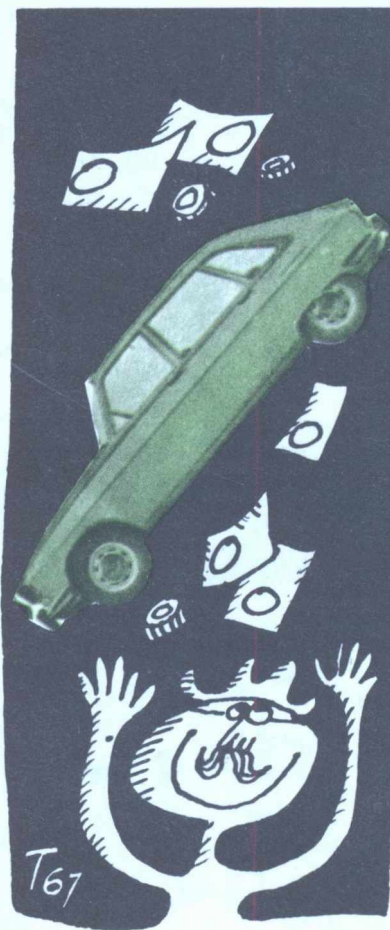
Și de necaz am plecat. Am luat covorul fermecat Săcele-București. Cînd am ajuns în curtea uzinei de mașini electrice București, am tras de ciucuri și covorul a aterizat. După cum unii din dv. poate ați început să ghiciți, m-am dus la inginerul-șef. Am bătut la fereastră. Atît el cît și directorul au jurat pe planul MTO că nu au viciul aruncatului banilor pe fereastră. Au adus și martori, vreo șase salariați care au declarat că, deși trec zilnic pe sub fereastra conducătorilor lor, nu li s-a întîmplat să le pice în cap monezi sau bancnote de nici un fel.

Ce era să fac? I-am dus și pe aceștia la magazia de produse finite, de unde tocmai se expediaseră 14 buc. convertizoare de sudură C.S. 350 A., recondiționate în urma faptului că s-au deteriorat prin depozitare necorespunzătoare.

— S-a plătit recondiționarea? — l-am întrebat eu pe director.

— S-a plătit.

— Înseamnă că ați aruncat banii pe fereastră. Păcat că nu eram acolo, să-i prind. Mă-mbogățeam. Și la

dv. am sosit prea tîrziu. A rividerci Uzina de mașini electrice!

Și am luat din nou covorul fermecat.

Eu nu mă las cu una, cu două. Chiar astăzi vreau să aterizez la o întreprindere. Fiți atenți, poate nimeresc chiar la dv. Verificați, vă rog, dacă nu se fac recondiționări la depozitul de produse finite. Dacă se fac și am nimerit tocmai atunci sub fereastră, mi-a pus dumnezeu mina-n cap. Mă-mbogățesc! Dau covorul fermecat la DCA și-mi iau un Renault 16.

Delegații Americii Latine la
Punta del Este în drum spre casă.

EUGEN TARU

— ...Parcă e conferința noastră: plină de promisiuni și se termină
în coadă de pește!

AII, DACĂ...

Dacă ar fi trăit acum treizeci și cinci de ani, pe timpul prohibiției, Christian Walnut, originar din Chicago, s-ar fi făcut contrabandist de alcool. Dar când prohibiția a fost desființată, eroul nostru avea exact 8 luni, o vîrstă la care, chiar dacă ești copil minune, e greu să devii contrabandist. Când s-a făcut mare, el a constatat că, pentru a vinde alcool la Chicago, singura cale e de a deschide o circiumă, cu alte cuvinte de a face negoț, nu contrabandă.

Te pui însă cu vocațiile? După ce a cugetat îndelung, Walnut a găsit o soluție și pentru împrejurările actuale: pe cea mai elegantă stradă — Independence Avenue — din cel mai elegant cartier al orașului, el a deschis cel mai elegant local de noapte. Acesta se numea simplu, sincer și direct «Contrabandistul». Acolo se vindeau numai coniacuri, șampanie, benedictină și alte băuturi franțuzești la prețuri care, așa cum glăsuiește formula clasică, desfid orice concurență. De exemplu, o sticlă de «Cordon Rouge» costa cu 40% mai ieftin decît la prăvălie. Era deci evident pentru toți că Walnut face contrabandă.

Respectuos față de tradițiile marilor săi predecesori din epoca de aur a lui Capone, onorabilul comerciant trimitea regulat ploconul de rigoare celor doi factori de care depindea bunul mers al businessului său — procurorul districtual și șeful poliției din cartier. Pe birourile acestora, se îngrămădeau nenumărate reclamații împotriva lui. Reprezentanții legii le citeau în timp ce sorbeau cu deliciu din cite un pahar de «Triple Sec» sau «Hennessy» oferite de pirît: cum să-i lase inima să ia vreo măsură împotriva lui?

Și nu i-ar fi lăsat multă vreme, dacă invidioșii rivali n-ar fi făcut o senzațională descoperire: Walnut nu vindea băuturi franțuzești, ci un amestec de spirt cu diverse sorturi de limonadă și sirop. Singurul element autentic în această combinație erau sticlele, pe care el le cumpăra goale, realizînd astfel nu un romantic import fraudulos de peste ocean, ci o vulgară umplere de recipiente într-o pivniță locală.

Procurorul districtual și șeful poliției au aflat cu groază că pină și paharele lor conținuseră aceeași infamă mixtură. În asemenea condiții, inima i-a lăsat să dea curs reclamațiilor stivuite pe birourile lor. În doi timpi și trei mișcări, localul a fost închis. Proprietarul său — idem. Cu siguranță că, muncit de remușcări, Walnut suspină acum:

— Ah, dacă aș fi fost într-adevăr contrabandist!

N. GĂLĂȚEANU

Secrete strategice

N. AURELIU

Autoritățile sud-coreene au reușit o importantă captură: într-o celulă rece din beciurile poliției se află acum întemnițat un pericolos delicvent. Pentru prinderea lui, s-au deplasat trei dube dolidora de agenți, care au barat strada unde locuia răufăcătorul și au urcat, cu pistoalele în mîini, treptele casei sale. Din fericire pentru ei, fioresul criminal nu a făcut uz de nici una din armele pe care le avea la dispoziție — trei seringi, un aparat de tensiune și peste douăzeci de tablete antinevralgice.

Căci cel arestat în condiții atît de palpitate este un medic. E adevărat că d-rul Hu Iun Vol nu a ucis — nici măcar din greșeală — pe nimeni — nici măcar un pacient. Dar pe conștiința lui apasă ceva mult mai greu decît viața citorva oameni: un articol. Nu un articol de cod penal, ci unul scris chiar de el, în publicația săptămînală «Eusai Sibó».

Ca orice individ certat cu legea, d-rul Iun Vol și-a camuflat cu grijă fapta sa mirșavă. La prima vedere, articolul are un aspect pur statistic: în Coreea de sud există atîția și atîția bolnavi de malarie, tifos exantematic, febră tifoidă etc. Dacă perfidul medic s-ar fi oprit aici, treacă-meargă. Dar el a împins lucrurile mai departe: de ce nu se fac bine bolnavii? Pentru că nu se tratează. Dar de ce nu se tratează? Pentru că n-au cu ce să-și cumpere doctoriile. Atunci de ce nu se internează în spitale?

Pentru că nu-i primesc. De ce nu-i primesc? Pentru că nu sînt. Ce nu sînt? Spitale, firește!

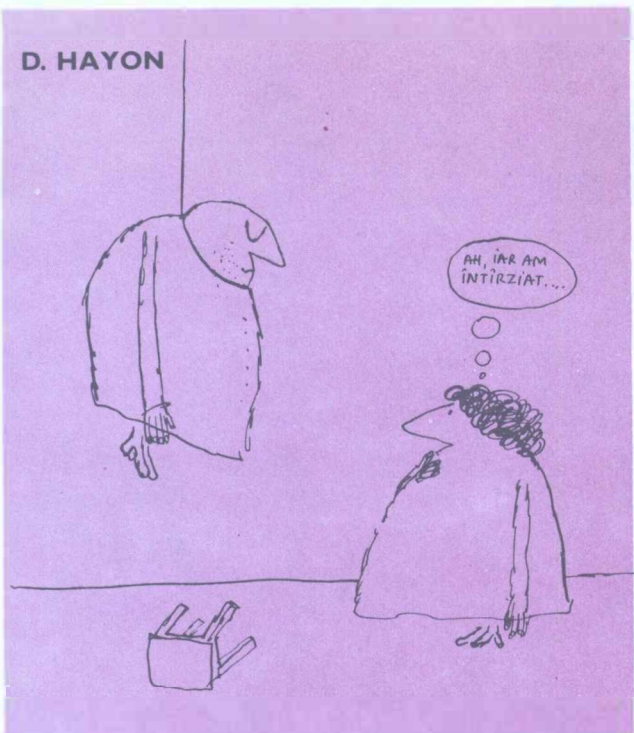
Citînd articolul, autoritățile din Seul au simțit cum li se zbirlește părul pe cap. Pentru a și-l putea pieptăna la loc, au trimis trei dube cu agenți, care... (vezi mai sus). Poliția n-a răsuflet ceva mai ușurată decît atunci cînd d-rul Iun Vol a fost ceva mai arestat. Și, conform obiceiului încetățenit la Seul, abia după ce această delicată operație a fost dusă la bun sfîrșit, s-a pus problema: ce motiv găsim pentru închiderea lui?

Cele scrise de d-rul Iun Vol nu puteau fi contestate: în Coreea de sud există bolnavi și nu există spitale, există boli și nu există medicamente, există sărăcie cruntă și nu există măsuri împotriva ei. Totul e adevărat, dar nimic nu trebuie spus. Iar un adevăr care n-are voie să fie rostit se numește secret.

«Evrîka! și-au spus polițiștii. Vinovatul îl avem, acum i-am găsit și vina». Drept care s-a anunțat că d-rul Iun Vol a păcătuit dezvăluînd «importante secrete strategice».

Pe de o parte, justificarea e valabilă: ce secret poate fi mai important pentru regimul de la Seul decît mizeria în care e ținut poporul? Pe de altă parte, însă, ce fel de secret e cel pe care-l știe toată lumea?

D. HAYON

POMPILIU DUMITRESCU

AUTOTURISME

FĂRĂ CUVINTE

ÎN OPSAID

● Gimnastica sportivă se practică în sală. La asociația «Metalurgica» din cadrul întreprinderii bucureștene cu același nume acest sport se desfășoară numai în rapoartele pe care secretarul Leonard Leontescu le prezintă clubului sportiv al raionului 23 August. De aceea, la întrecerile organizate pe raion, secretarul, în loc de sportivi, aduce diverse motivări. Toate acestea arată că la «Metalurgica» gimnastica nu este la sol. Este la pământ!

● Asociația sportivă «Gloria», care activează în cadrul uzinelor «Republica» din Capitală, are și o echipă de rugby în categoria A. Jucătorii acesteia reușesc multe transformări pe teren la poarta adversarilor. Din păcate însă, pînă acum nu au putut transforma și atitudinea direcției față de ei. De aceea au parte de mai multe încercări la uzină decît pe teren întrucît sînt puși să lucreze și în schimburile II și III. Or, așa, jucătorii nu pot face antrenament după amiaza decît lipsind de la muncă. Asta însă nu e bine. Rugbiștii de la «Gloria» țin să marcheze goluri în poartă și nu în producție!

● La Clubul sportiv «Știința» din Capitală, Constantin Dinescu este cunoscut ca antrenor de baschet. În schimb, la federația de specialitate, toți îl știu boxer. Calificarea sportivă și-a schimbat-o în urma numeroaselor critici aduse muncii lui de antrenor. Ținînd cont de ele, a venit într-o zi la federație, unde și-a dovedit talentele pugilistice în fața unui activist. Dar, culmea,

deși a fost mai tare decît adversarul, tot Dinescu s-a trezit descalificat. Din antrenor de categoria a II-a a trecut, pe timp de un an, la categoria a III-a. Iar dacă intenționează să-și aleagă acum un alt sport îi propunem șahul. Știți, acolo trebuie să gîndești fiecare mișcare!

● Conducerea întreprinderii «Dermatina» din Timișoara face cunoscut tuturor sportivilor care practică diverse jocuri cu mingea, că va continua să producă numai camere cu ventil defect. Este drept că, din cauza ventilului, mingile se desumflă repede în timpul meciurilor. În felul acesta trebuie să se pompeze mereu aer în camerele mingilor, ceea ce duce la călirea mușchilor. Așadar, acest produs al «Dermatinei» are o calitate!

● Cele circa 3 000 de salariate de la Filatura română de bumbac din București roagă Federația de fotbal să introducă și fotbalul feminin. Numai astfel vor putea face sport și ele. Că pînă acum, deși întreprinderea este cu specific feminin, Gheorghe Viznovici, președintele asociației sportive, încurajează numai fotbalul practicat acolo de o mină de bărbați. Din această cauză, filatoarele au acces pe stadion numai în calitate de suportere ale fotbaliștilor. Să joace handbal în echipa feminină a F.R.B.-ului nu se poate. Este doar handbal redus. Iar pentru cele 3 000 de salariate este prea redus.

ȘURUBURILE LA PLIMBARE

Fabrica de șuruburi din Bacău face... șuruburi. Mai departe soarta șuruburilor se decide la Direcția generală mașini unelte din M.I.C.M. Ce și-au zis unii tovarăși de acolo? Să le dăm șuruburilor un concediu de odihnă: le trimitem la Roman. Că e oraș frumos. Aerul de Roman le prieste.

Ca să le facă cit mai bine, direcția sus-amintită a reparatizat Uzinei mecanice din Roman 3 900 șuruburi. Ce e drept, 500 bucăți erau necesare producției. Dar restul de 3 400 nu erau necesare la Roman. Erau necesare la Arad, la fabrica de strunguri.

Vor ajunge și la Arad. Fabrica din Roman a primit sarcină să le trimită la destinație. Ca și cum n-ar fi uzină mecanică. Ca și cum ar fi centru de tranzit pentru șuruburi. Ca și cum ruta pentru șuruburi este Bacău-Arad cu escală la Roman.

Urzica a sesizat această anomalie la D.G.M.U. și a primit un răspuns semnat de tov. director general, ing. Mărgăritescu Al., care arată că cele semnalate sînt juste și că vinovatul a fost admonestat.

Noi, totuși, deși nu sîntem vinovați, am citit de 100 de ori adresa D.G.M.U. și tot n-am înțeles cum va fi despăgubit statul prin admonestarea vinovatului.

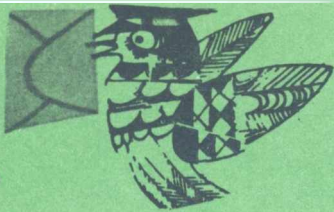
De altfel chiar tovarășul director general a observat că admonestarea nu ajunge și atunci a adăugat: «Totodată acest caz a fost prelucrat cu salariații Serv. de aprovizionare din direcția generală...» Cu alte cuvinte, dacă cumva paguba n-a fost recuperată din admonestare, se recuperează din prelucrare.

Adresa încheie: «Vă mulțumim pentru ajutorul acordat».

Mulțumim pentru mulțumiri, dar să știți că noi nu ne lăsăm... prelucrați. Dacă în chestia cu șuruburile cineva a rupt cuiul, de ce să plătească statul?

V.D. POPA

BAIAȘ EUGEN — Sighetul Marmăției
La ODA, nu vă putem spune O, da!

FLOREA DUMITRU — Urziceni
Epitaful n-a intrat în... veșnicie. În schimb desenele sînt născute... moarte.

ANDRIUȚĂ VASILE — Lupeni, Hune-
doara
«Poezia» este mai mult decît slabă. Ne spuneți că mai aveți încă o sută în genul acesta, pe care intenționați să ni le trimiteți. Credem că e mai bine să le păstrați: sînt mai în siguranță.

GEORGESCU TEODOR — Ploiești
Meditațiile «Din cugetările unui cocoș» sînt lipsite de haz. E la mintea cocoșului că asemenea maxime nu zboară prea departe: «Slujește cu credință omul și nu căuta că uneori poartă maramă»...

SĂVULESCU ION — Craiova
V-am citit în «Tăcere» daș n-am rămas muți de admirație.

GIURCĂ DANIEL — Galați
«Ideile tranzistoriate» (cum le numiți într-un loc) nu ne încîntă. Și nici desenul...

CRUȚESCU GEORGE — Loco
Una dintre epigrame este bună.
Unuia care chiuște, pretinzînd că a fost pe teren
S-a cam învechit refrenul
Și nu este de mirare
Că-n ședință, ieri, «terenul»
Ți-a fugit de sub picioare.
Celelalte au «terenul» mai slab.

PENZEȘ AKOS — Tg. Mureș, **BROSCARU PETRE** — Alexandria, **POPOVICI POMPI-LIU** — Constanța, **SINESCU VASILE** — Brașov
Desene copilărești. Nu vă jucați cu... coșul.

BIANU CORIN — Loco
Printre unele epigrame fără prea multă ingeniozitate am găsit și această amuzantă definiție a genului:
Patru versuri într-o gamă
Aranjate cu mult gust

Definesc o epigramă:
Poezie... bust!

COTÎRLĂ M.I. — Oravița
Majoritatea anecdotelor sînt cunoscute. Reproducem totuși două, care au oarecare actualitate.

- — Duduie, scuzați, mi se pare că v-am văzut în grădina zoologică.
— Se poate. În ce cușcă erați?
- — Tată, de ce se învîrtește Pămîntul?
— Iar ai băut coniac, neisprăvitule?

MARIN FLOREA — Alexandria, reg. Bucu-
rești

Într-unul din catrene vă întrebați hamletic:
Tu pămînt, pe coaja-ți aspră
Nu te gidilă cînd toți
Merg, te scurmă, te ciupesc
Și pe toți în circă-i porți?
Într-adevăr, e de mirare cum suportă pămîntul asemenea minunății. Și pe unii poeți...

SIMON DONA, SUCIU MIRCEA — Loco
Succes! În numărul de față.

CERC VICIOS

SIMON DONA

— Vin aici pentru că am căzut la examen. Și am căzut la examen pentru că vin aici.

FĂRĂ CUVINTE

DRAGOȘ M. — Loco
Da, nu este bine să imitați pe nimeni pentru că nu vă mai puteți realiza dv. «Din cugetările unui măr» ni se pare foarte izbutită prima: «Nu-i totul să cazii din pom. Mai trebuie ca la rădăcina lui să se afle Newton!»
E foarte bună, dar e a dumneavoastră? Pentru verificare, mai trimiteți.

GORUNEANU RADU — Loco
Poezia «Întîlnire în parc», pe care o reproducem mai jos, e drăguță. Cred că puteți da însă mult mai mult:
Întîlnire în parc
E frig, iubit. Ce virtej!
Ca doi căluși într-un maneș,
Ca două căprioare-n țarc
Așa ne învîrtim prin parc.

Dar, un semestru de așteptare
Și vin călduri caniculare!
Vom sta pe loc, cu-acest prilej,
Ca doi doveci pe-acelaș vrej.

DEOCAMDATĂ, NU!
Petcu Eugen, — Iași, Despa Dumitru — Drăgășani, Zavera Ion — Suceava, Spiru Ion — Alexandria, Ionescu B. — Brașov, Enache Gh. — Birlad, Biro Ioan — Loco, Trandafir Marian — Loco, Căramidă Ina — Lupeni, Stan Virgil — Răcari, Stanca Vasile — Cluj, Vasiliu Nicolae — Iași, Chitu-lescu Georgică — comuna Pucheni, reg. Argeș, Dezirio Florian — Craiova, Filipoiu C. — Loco, Justin M. — Loco, Kifor Vasile — Avrig, Jugravu C. — Horezu.

M. GROSU

— De ce nu mergi ca lumea, măi frate?!

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Într-un număr 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

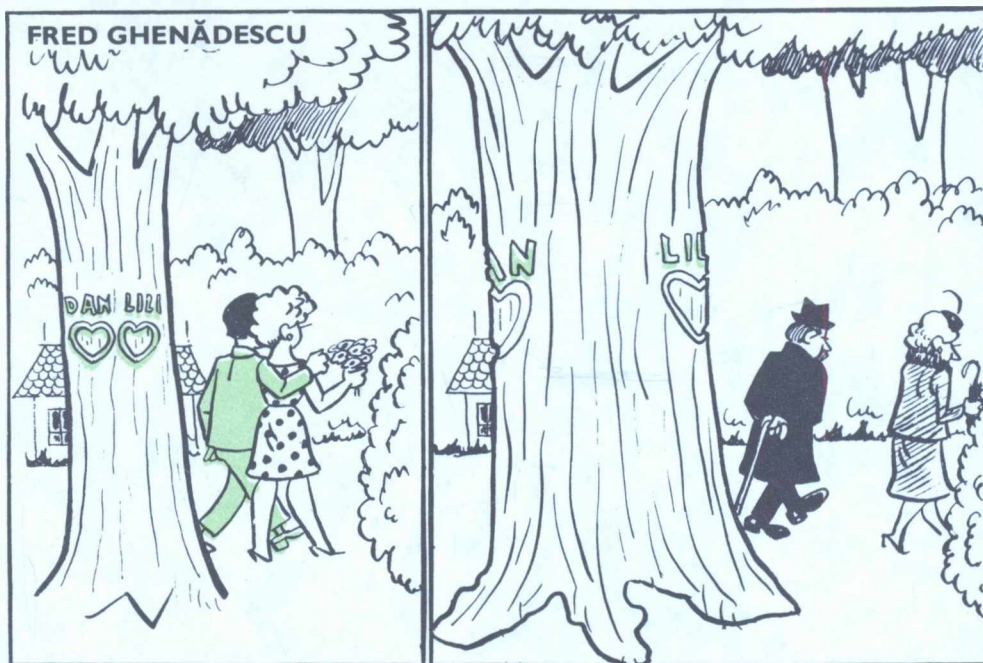
«Casa Scintei»

44 601

Fabrica de țesături «Mătasea populară» a acordat în 1966, ca bonificații, 4 056 m.p. mătase.

Masca tip «Mătasea populară»

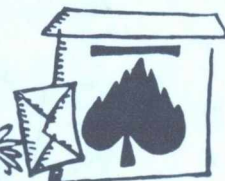

După 40 de ani

URZICO

DE DEPARTE-ȚI SCRIU

URZICUȚO,

Zilele trecute m-am pomenit cu frate-meu. Din Pitești. După ce l-am servit cu o cafea neagră, mi-a istorisit diverse noutăți, printre care și una care nu mă rabdă inima să nu ți-o spun. Zi-cea el că la CIL Pitești e unul pe nume Ion Zămircan. Se ocupă cu expediția de mărfuri. La un moment dat, lucrînd în schimbul de noapte, a întocmit niște avize false și în acest fel au ieșit lin și fără dificultăți pe poarta uzinei 11 vagoane îndesate cu deșeuri, araci, ulucă etc.

Astfel, banii, aproape 16 000 lei, în loc să-i încaseze uzina i-a încasat dumnealui de parcă i-ar fi cîștigat la Loto. Și-o fi zis dom' Zămircan că dacă «lucrează» în schimbul de noapte, nu se vede. Într-adevăr, nu s-a văzut noaptea ce-a făcut, dar s-a observat dimineața!

Că de..., noaptea trece, diminețile rămîn!

MIHAI TEODORESCU, Loco

URZICO,

Întreprinderea de industrie locală din Rădăuți a perfectat o «inovație» formidabilă. Aici se realizează garnitura de mobilă denumită camera de zi «Putna» care costă peste 10 000 lei. Întreprinderea expediază mobila ambalată, iar magazinele de specialitate vind produsele în cauză în ambalajul în care au sosit de la fabrică. Datorită acestui sistem (vînzarea de mobilă îmbrăcată în ambalaj), cumpărătorul nu poate examina starea pieselor achiziționate. În schimb, poate remarca, după ce a ajuns acasă cu camera de zi «Putna» și după ce a scos ambalajul, că situația cu mobila de culoare maro e cam... albastră. Cei de la fabrică (în asta constă inovația) fixează ambalajul cu niște cuie prea lungi. Acestea, bineînțeles, pătrund în mobilă și astfel te pomenesti cu un dulap model... sită. Adică, plin de găuri.

De aceea, spune, te rog, conducerii I.I.L.-ului Rădăuți să atragă atenția asupra acestei probleme echipei care se ocupă cu ambalarea produselor. Că doar e vorba de mobilă și nu de șvaiter care, chiar dacă ar avea cîteva găuri în plus, tot de calitate rămîne!...

**PETRE VLADIMIR
Brăila**

DRAGĂ URZICO,

Aflindu-mă prin comuna Cătunele (raionul Strehăia), am asistat întîmplător la cîteva din aparițiile în public ale inginerului Talpeș Ion de la C.A.P.-ul din localitate. Prima dată l-am întîlnit la căminul cultural unde rula un film. Fiind beat (el, nu filmul), inginerul s-a luat la hartă cu cîteva spectatori, iar unuia chiar i-a rupt în linie dreaptă puloverul. A doua oară l-am văzut pe stradă. Deși circula pe jos, am avut impresia că parcă s-ar

afla într-o mașină cu bara de direcție ruptă... A treia oară nu l-am mai văzut deoarece se zice că în acea zi, de beat ce era, nici n-apucase să coboare din pat. Cred însă că acum e cazul să coboare din pat cu picioarele pe pămînt că doar e... agronom!

**S. COSTEL
Hunedoara**

URZICO,

Cooperativa «Potcoava» din comuna cu același nume s-a aprovizionat — și asta nu e rău — cu o mare cantitate de sticle cu apă minerală. O parte din acest stoc a fost repartizat în rețeaua de conșum, iar restul necesar restaurantului a fost depozitat temporar într-o baracă de scinduri. Numai că nimănui din conducerea cooperativei nu i-a trecut prin mînte că în acea perioadă de timp, afară, termometrul indica între minus 5 și 10 grade, iar în baraca respectivă aproape la fel.

Așa s-a făcut că în clipa cînd s-a încălzit vremea și s-a dus «pivnicerul» restaurantului să scoată din baracă sticlele cu apă minerală, a scos numai... cioburi. Din cauza gerului sticlele s-au spart iar apa minerală s-a... topit. Ca să vezi! Să-i zică cooperativei «Potcoava» și să n-aibă noroc! Că dacă era iarna cald nu se întimpla nimic!

Uite așa, își pierde omul... încrederea în superstiții!

**OLTEANU N.
com. Potcoava,
raionul Slatina**

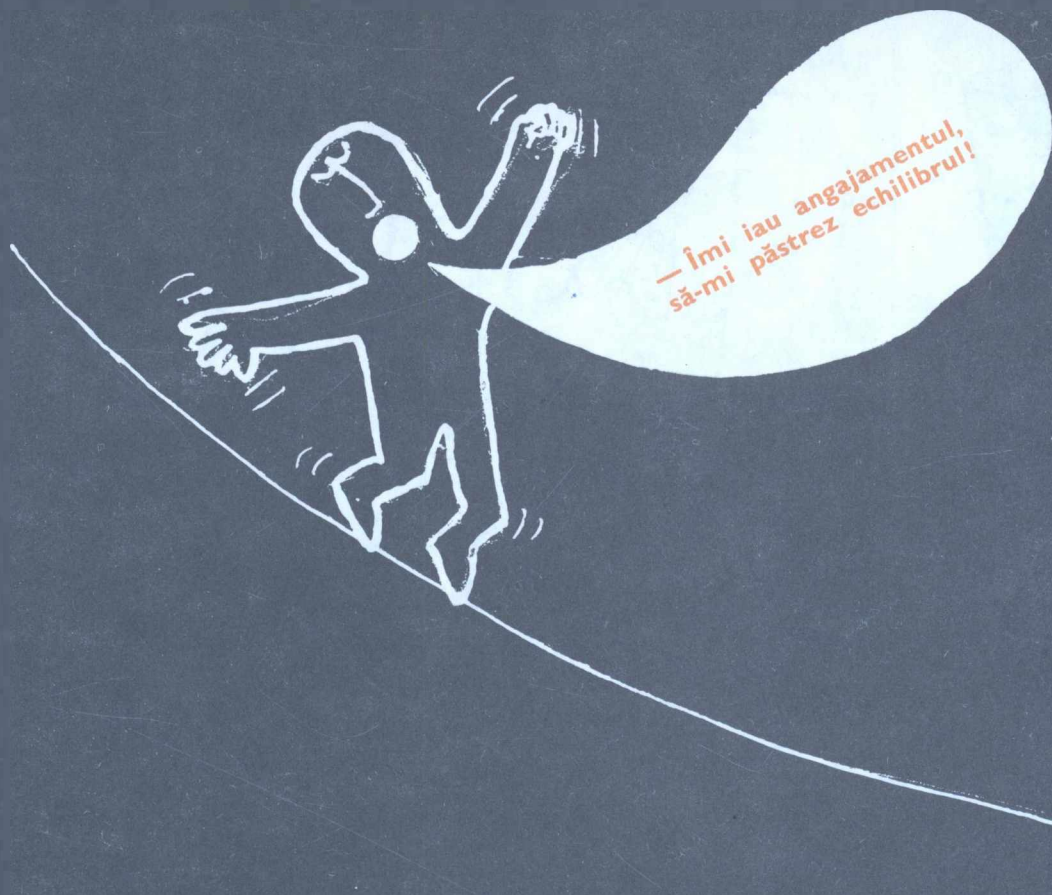
URZICUȚO,

Prin intermediul tău adresez sincere felicitări profesorului Ungureanu Mihai de la școala de 8 ani din satul Buhalnița care, plecînd de la un banchet, s-a împiedicat la trecerea peste un podet și căzînd sub acesta n-a pățit totuși nimic grav. E drept că mulți dintre localnici au zîmbit cînd au văzut cele întîmplate, dar le-a trecut repede cînd au aflat că în timpul cit a stat în concediu medical pentru «reparațiile» necesare după picajul efectuat, a încasat salariul ca și cînd ar fi fost prezent la catedră.

Fiînd profesor de istorie și luînd leafa integral pe perioada cînd nu a predat cursuri, îi recomand ca acum, o dată cu reluarea orelor, să evite lecția despre... Vlad Țepeș care, în cazuri similare, nu s-ar fi mulțumit să-i facă doar o critică. Să insiste pe... Alexandru cel Bun. Baremi, pînă se mai uită povestea asta!

**V. GHEORGHE
com. Buhalnița,
raionul Piatra Neamț**

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

urziada